

Chương 59

Chết Trong Đường Tơ

hình thần sắc của Du Văn Tuấn, Độc Cô Thanh Tùng thầm nghĩ:

- Xem ra hắn cũng còn phần nào lương tri, chưa đến nỗi hết hẳn nhân tâm. Mình cố gắng điểm hoá hắn, biết đâu hắn chẳng hồi đầu hướng thiện.

Có chủ chương như vậy rồi chàng tạm xếp việc đối phó với hắn qua một bên, phi thân đến bọn đại hán, điểm huyết cho bọn chúng mê man như chết

Đoạn quay lại Du Văn Tuấn, chàng cất giọng hết sức thành khẩn thiết tha :

- Du huynh ! Cái việc cải dạng làm tên hành khất trên cột anh em họ, Du huynh ngoài thành huyện Vu Sơn, nghĩ ra tôi cũng làm quá phận một chút, song Du huynh nghĩ lại mà xem tại Bạch Mã Trang anh em họ Du huynh đã lắng nhục tôi đến độ nào ? Lúc đó công lực tôi cũng khá cao rồi , nếu tôi phản ứng lại thì sao ? Tôi nghĩ Trang chủ đối với tôi quá tốt, phần thì Tử Kỳ thúc thúc tôi luôn luôn căn dặn phải kính trọng Trang chủ nên tôi cố nhịn anh em Du huynh, nếu bất hoà thì trang chủ rất buồn lòng. Du huynh thấy đó, từ lúc nào cũng như lúc nào, anh em Du huynh chưa thể là đối thủ của tôi, thì tại sao mình cứ khổ cho nhau mãi ?

Du Văn Tuấn nhìn xuống nền.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn ôn tồn, tiếp nói :

- Tại Vạn Cực Cung, Công Tôn thúc thúc, Du thúc thúc bỏ mình vì bàn tay độc ác của Vạn Cực Thiên Tôn, lúc đó ai cũng bận tự lo tự vệ lấy, thành ra không tiếp cứu lẫn nhau được, chứ có ai nở khoanh tay nhìn đồng đạo tử nạn, sao mà Du huynh có ý hận phiền ? Sau khi rời Vạn Cực Cung ai ai cũng bận tâm tìm cách đối phó với Huyết Ma Bang chưa kịp tính vận thì hai vị thúc thúc về Hồng Trạch Hồ, anh em Du huynh cùng Công Tôn Bội Lâm thư thư lại hiểu lầm, rũ áo bỏ đi làm cho tất cả đều chán ngán. Dù tôi có tội lỗi gì với anh em Du huynh đi nữa, tại sao không tìm tôi trách cứ, lại đi đầu phục Huyết Ma Bang, nương nhờ thế lực toan đối đầu với tôi với quần hùng, với chánh

nghĩa ? Anh em Du huynh làm vậy, hai vị thúc thúc sẽ buồn tủi oan hồn như thế nào ? Du huynh hãy nghĩ lại đi !

Du Văn Tuấn trầm đầu xuống thấp hơn. Lệ thấm đã rơi thành hạt.

Bỗng nhiên hấn ngẩng mặt cao giọng thốt :

- Đúng ! Đúng ! Ta công nhận anh em ta sai quấy !

Rồi hấn bật khóc to.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Du huynh đã biết ăn năn nên hương thiện hồi đầu, tôi tưởng cũng chưa muộn !

Du Văn Tuấn lắc đầu, rít lên :

- Không ! Không ! Muộn lắm rồi ! Muộn rồi ! Vạn Cực Đế Quân đã điểm vào tuyệt huyết của hai anh em ta, mỗi người khoảng mười ngày phải uống một bao thuốc nhỏ, không uống thì phải chết, ta còn làm gì được nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng thở dài :

- Tôi nghĩ đúng ! Tôi biết thế nào lão đại ác đó cũng không trọn lòng tin tưởng anh em Du huynh ! Không tin anh còn dùng, tự nhiên lão có cách chế phục. Nếu một ngày nào đó, lão biết anh em Du huynh phản bội, lão sẽ trừ diệt ngay. Lão có thừa thủ đoạn, cần gì lão phải ra tay hạ sát.

Du Văn Tuấn thiếu não vô cùng :

- Ta biết chứ có khi nào lão buông lỏng anh em ta ? Bây giờ ta làm sao đây ?

- Ta vô phương rồi ! Ta rối trí lắm rồi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm một chút :

- Trước Du huynh thuyết phục lệnh đệ !

Du Văn Tuấn gật đầu :

- Nó không cãi ta đâu !

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gặng :

- Du huynh dám tin chắc ?

Du Văn Tuấn kinh dị, không hiểu tại sao Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi thế. Hấn quả quyết :

- Nếu nó không nghe lời ta sẽ giết nó !

Hắn rít lên :

- Bây giờ ta đã minh bạch lắm rồi ! Ta sẽ báo thù ! Ta nhất định phải báo thù.

Ta thấy tử thẹn cho ta quá!

Độc Cô Thanh Tùng mừng thầm. Chàng day qua, nhìn cha con Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoằng Khai, từ từ bước tới, vòng tay vái :

- Ôn tiên bối ! Văn sinh có điều muốn trình tiên bối, chẳng hay tiên bối có thấy bất tiện không ?

Ôn Hoằng Khai vội đáp lễ :

- Tiểu hiệp là ân nhân của lão phu, có việc gì xin cứ nói, hà tất phải rào đón. Nếu xem ra không trên sức mình, thì lão phu có lẽ nào từ chối .

Độc Cô Thanh Tùng cảm kích vô cùng :

- Xin tiên bối đừng nói đến ân nghĩa, làm cho văn sinh hồ thẹn lắm đó! Chẳng qua, ngẫu nhiên mà giúp phần nào có công lao khó nhọc gì đến nỗi tiên bối phải bận tâm.

Chàng chỉ tay về Du Văn Tuấn tiếp nói :

- Vị này là Đại công tử của Thương Minh Khách Du Tuấn Hùng, một nhân vật trong Lục Kỳ mấy mươi năm trước, vì lâm nạn nhất thời mà phải kẹt trong Huyết Ma Dang. Bây giờ, Đại công tử đã ăn năn hối ngộ rồi, song khổ nỗi bị lão đại ác ma điểm vào tuyệt huyết, thủ pháp của lão vô cùng độc hại, trên giang hồ không ai giải nổi. Hiện tại muốn cứu Đại công tử chỉ còn một cách là mượn tạm ...

Du Văn Tuấn đột nhiên chạy vội tới :

- Thanh Tùng đệ ! Không được được đâu ! Hiền đệ định mượn Càn Khôn Song Kiếm của lão tiên bối cho ngu huynh mang về phục lệnh với Vạn Cực Đế Quân ! Kiếm báu là vật tùy thân của lão hào kiệt anh hùng, đừng hỏi như thế làm cho lão tiên bối khó nghĩ!

Ôn Hoằng Khai tưởng đâu Độc Cô Thanh Tùng sẽ nhờ lão việc gì, không ngờ chàng hỏi trắng trợn như vậy làm lão bàng hoàng sửng sốt một lúc.

Lão suy nghĩ thế nào không rõ, bỗng nhiên bật cười ha hả :

- Tiểu hiệp có cái ơn trọng với lão phu, lý ra lão...

Độc Cô Thanh Tùng nghe Du Văn Tuấn nói thế, chợt tỉnh ngộ biết là mình đã lỡ lời, mặt có sắc thẹn chàng vội vã vòng tay tạ lỗi:

- Văn sinh kém suy nghĩ, lỡ lời, mong tiền bối thứ cho!

Du Văn Tuấn lại cao giọng tiếp nói:

- Du Văn Tuấn này nhất thời ngu muội, phụ họa theo bọn ma đầu, giờ có hối ngộ, cũng gần như muộn! Minh lỡ lầm, mình gánh chịu, quyết chẳng khi nào để lão tiền bối chịu thiệt đâu! Xin cáo từ!

Hắn thốt xong quay mình nhảy vọt đến bọn đại hán, vung tay đánh ra tám chưởng, nhanh và mạnh vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng toan cứu mạng cho tên đại hán mà chàng đã gặp ở quán rượu, nhưng không còn kịp nữa.

Tự nhiên tám tên đại hán phải chết gấp, chết mà không hay biết mình đã chết bởi chúng còn hôn mê trầm trầm vì chàng đã điểm huyết chúng trước đó.

Du Văn Tuấn quay lại vái Độc Cô Thanh Tùng:

- Thanh Tùng đệ, nhiệm vụ của hiền đệ rất nặng, hãy cố tôn trọng nhé! Công Tôn lão bá, ngu huynh đều táng tại bờ hồ Hồng Trạch, nếu anh em ngu huynh có gặp điều gì bất hạnh, hiền đệ thay mặt bọn tôi xuân thu tảo mộ hai lần nhé! Gởi gắm lại hiền đệ mấy lời chân thiết, mong hiền đệ lưu ý cho! Ngu huynh đi đây!

Hắn dậm chân nhảy vọt qua bên ngoài đại sảnh phóng mình đi luôn.

Độc Cô Thanh Tùng còn sửng sờ trước sự quyết liệt của hắn, đứng lặng một lúc, không nhớ đến là phải chặn hắn lại để còn dặn dò, khi chàng bừng tỉnh thì hắn đã đi mất rồi.

Chàng suy nghĩ:

- Nếu lưu hắn ở lại mình cũng không có cách nào giải tuyệt mạch, không giải được thì hắn cũng chết thà để hắn trở về để hắn làm gì thì làm cho hả dạ hắn. Vả lại, em hắn còn trong tay Vạn Cực Đế Quân, nếu hắn ở lại với mình, Vạn Cực Đế Quân sẽ cho là hắn phản bội rồi gia hại em hắn...

Chàng nhìn theo hương Du Văn Tuấn chạy đi lòng bùi ngùi nhớ đến ngày nào còn nường nấu trong Bạch Mã Trang...

Chàng lại nhìn tám xác chết nằm lợp nền toà đại sảnh, bỗng tâm tư nảy sinh một ý niệm. Chàng hướng sang Càn Khôn Kiếm Khách Ôn Hoàng Khai đề nghị :

- Sự việc ngày nay, biến chuyển đột ngột như thế này, thế nào bọn Huyết Ma Bang cũng quy tội nặng cho tiền bối chúng sẽ giở thủ đoạn tàn độc báo thù. Chi bằng tiền bối nên lánh mặt một thời gian, chờ đến chúng đến hồi mặt vận, tiền bối hãy trở về đây.

Ôn Hoàng Khai gật đầu :

- Lão phu cũng đã nghĩ đến điều đó!

Ôn Tú Cầm tiếp nối :

- Ôn gia trang không bao giờ quên đại đức của thiếu hiệp !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Cô nương bận tâm làm gì với việc nhỏ mọn như thế !

Ôn Tú Cầm toan nói gì nhưng ngoài cổng trang vang tiếng ngựa hí rền vang, làm cả ba sửng sốt.

Độc Cô Thanh Tùng cau mày trầm nghĩ :

- Tuyết ca lại gặp việc gì nữa đây ?

Long Mã lại hí tiếp hí mãi. Tiếng hí càng lúc càng vang dội như phẫn nộ, như bi ai.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, vội vòng tay chào cha con Ôn Hoàng Khai :

- Long Mã báo động văn sinh xin đi ! Tiền bối và cô nương cẩn trọng !

Chàng không đợi họ đón một lời nào, thân vừa nhún xuống thân hình đã vọt đi hơn hai mươi trượng .

Ôn Tú Cầm gọi với theo :

- Công việc xong rồi thiếu hiệp nhớ trở lại đây !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, phi thân đi luôn. Chàng nhắm hướng Long Mã phát ra tiếng hí, giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình lướt đi như gió.

Long Mã hí lên gấp rút bi ai hơn, phần nộ hơn, chừng như nó đang tranh đấu với tay nào đó toan hãm hại nó.

Chợt Long Mã kêu lên vô cùng bi thảm.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim, như có muôn ngàn mũi nhọn đâm vào. Chàng vận dụng công lực, hú một tiến dài rồi truyền công lực đó đi xa :

- Tặc tử ở nơi nào đến giãm hãm hại Long Mã của ta ?

Trong thoáng mắt chàng đã đến nơi, trông thấy lão già râu trắng, tóc trắng, đánh ngã con Long Mã.

Nó mưa máu mồm, đôi mắt trợn tròn, hơi thở còn như đường tơ.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận cực độ quát lớn :

- Chết này !

Đôi chưởng vút ra, gió chưởng vút đi ầm ầm như sấm động. Đồng thời lao vút tới, tà áo màu tro vẽ thành một vệt mờ, người và chưởng cùng chụp xuống hai lão già.

Một trong hai lão cất tiếng gọi :

- Tôn Bất Tử hãy giao thủ với hần đi, thử xem công lực hần như thế nào ?

Chưởng phong của Độc Cô Thanh Tùng đã đến nơi rồi

Chàng phần uất cùng cực, tự nhiên chàng phát toàn lực một chiêu công chí mạng

Lão già đứng bên tả khẽ nhú mào, phất cánh tay áo nghe rẹt một tiếng.

Bùng !

Tiếng chạm vang cả một vùng trời đất, như núi lở như biển tràn. Độc Cô Thanh Tùng như quả cầu được tung đi, bắn vào tường dội trở về nguyên vị.

Còn lão già giao thủ chập chờn, chập chờn lùi hơn năm bước

Lão già giao thủ với chàng ngưng thần, trở mắt nhìn chàng một lượt, rồi gọi đồng đạo :

- Đường Bất Tử ơi ! Quả nhiên lợi hại ! Lợi hại thật !

Lão lắc đầu, tiếp :

- Ta thực sự không thể tin được một kẻ mới gần ấy tuổi mà công lực tu vi vô cùng thâm hậu như vậy ! Công lực đó ngang với tay đã luyện trăm năm trở lên !

Thốt xong Tôn Bất Tử đảo bộ bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn con Long Mã, thấy càng phút giây nó càng mồm hơi chàng khẩn cấp hết sức, không biết làm cách nào để rảnh tay chăm sóc nó, chàng cảm hận vô cùng. Khí uất trào dâng chàng hét Tôn Bất Tử :

- Lão già kia ! Xưng tên đi rồi chịu chết với ta !

Tôn Bất Tử cười vang :

- Tiếp nhận một chưởng của ta nữa đi rồi nói gì hãy nói !

Độc Cô Thanh Tùng toàn thân bốc lửa, phát khí bùng bùng lên ngàn ngút, ngấm vận khởi Thiên Oai Chưởng đánh ra chiêu Thiên Nộ Địa Oai với mười hai thành công lực

Thiên Oai Chưởng thuộc dương, khí thể phát ra chuyển động âm âm như cuồng phong liệt bão, sấm nổ tựa hồ như núi bay biển úp.

Đồng thời chàng hét lên :

- Lão tặc tiếp chưởng !

Tôn Bất Tử trợn tròn đôi mắt bắn tia mắt sắc lạnh sang chàng, một cánh tay hoành ngang ngựa, từ ngực đưa ra hơi nghiêng chiêu hướng thượng bàn tay sẽ đưa bề ngực ra hướng Độc Cô Thanh Tùng một đạo âm nhu chân khí từ lòng bàn tay vút đi, không hình không tiếng động.

Lần này, lão già xuất chiêu khác hơn lần trước, khí thể âm trầm êm lạng như chẳng có gì, tuy vậy lực đạo mãnh ực vô tưởng.

Tiếng chạm của đôi kinh đạo vang lên rất khẽ chỉ nghe “bach” như vỗ nhẹ bàn tay vào một vật gì.

Độc Cô Thanh Tùng hự lên một tiếng bị chấn dôi về phía hậu bộ ba bước, Tôn Bất Tử tuy không kêu lên một tiến nào song mặt lão trắng nhợt không còn một hạt máu, đôi chân mất thăng bằng lão lùi lại ba bước.

Song phương trường mắt nhìn nhau

Đường Bất Tử đứng ngoài vòng chiến, thấp giọng gọi :

- Tôn Bất Tử ! Lần này ngươi nếm mùi lợi hại bằng thích rồi chứ ?

Tôn Bất Tử không lưu ý đến lời châm chọc của đồng đạo, lão chăm chú nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lúc đoạn thét lên :

- Tiểu tử ! Khá lắm đó ! Nhưng chưa đủ ! Hãy tiếp một chưởng thứ ba nữa xem !

Lão đẩy hai tay tới, ung dung, nhẹ nhàng, như không hề dùng chưởng lực thoát đi, vẫn không hình sắc, không tiếng động.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng răng, hừ một tiếng :

- Được lắm !

Chàng lập tức trầm thân hình xuống một chút, thi triển chiêu thế Thiên Pháp Địa Hàn trong Thiên Oai Chưởng pháp với tất cả công lực bình sinh, đón nhận thế công của đối phương.

Dùng Thiên Oai chưởng là một công phu thuần dương, có khí thế cuồng liệt như vũ bão, Độc Cô Thanh Tùng khuấy động không gian cả một vùng rộng lớn, kinh đạo cuốn cát đá cỏ cây, cành lá ào ào như thác đổ, như trút lên đầu lão già.

Bạch !

Dương chạm âm bật kêu một tiếng khê !

Tuy vậy, sức chạm của đôi kinh đạo mãnh liệt phi thường. Gió bốc thành trốt cuốn cát đá cỏ cây xoáy tròn lên không trung, trông như chiếc cột tự động, cao hàng mấy mươi trượng, rộng hơn trượng.

Chiếc cột xoáy vù vù mãi một lúc sau mới phát tán .

Trong vòng mười trượng quanh cực diện, bụi bốc mịt mù, nhìn nhau chỉ thấy mờ mờ như hình bóng ma quỷ. Cơn lốc gió tiêu tan lâu lắm rồi mà không gian chưa lắng đọng trở lại.

Trong cát bụi bốc lên, một bóng người bay vút ra ngoài, xa hơn mười trượng, người đó chính là Đường Bất Tử, từ đầu đến giờ lão chưa xuất thủ, nhường cuộc chiến cho Tôn Bất Tử. Lão ngưng thần chú mắt nhìn song phương trần tư mặc tưởng.

Lâu lắm lão mới buột miệng thở dài, rồi lão phát nhẹ ống tay áo.

Một luồng gió nhẹ từ tay áo phát ra, cuốn sạch bụi cát từ cực trường đồn đi nơi khác.

Lão trông ra thấy Độc Cô Thanh Tùng và Tôn Bất Tử cũng ngã ngối trên đất, trên mép miệng cả hai máu tươi còn rịn chảy.

Họ cùng nhắm mắt lại, cùng vận công điều tức.

Lão từ từ bước đến sau lưng, Tôn Bất Tử, đánh nhẹ ba chưởng vào mình đồng đạo.

Đường Bất Tử giật mình quay lại hỏi gấp :

- Tôn Bất Tử, ngươi định làm gì thế ?

Tôn Bất Tử quay đầu lại nhìn lão :

- Hẳn chưa thi triển Hoá Huyết Công còn lợi hại như vậy, nếu không nhân dịp này hạ trừ hẳn thì còn dịp nào ? Hẳn tỉnh ra thì bọn mình làm sao chế ngự hẳn nổi ?

Đường Bất Tử lắc đầu:

- Người không đợi hỏi hẳn cho mình bạch ? Mơ hồ mà hành động, người học ở đâu cách thức đó? Thanh danh Tam Lão Bất Tử của bọn mình không khéo bị người ta làm cho tiêu tan mất !

Tôn Bất Tử phản hận :

- Còn hỏi gì nữa ! Chẳng lẽ thiên hạ võ lâm đồn sai ?

Đường Bất Tử vẫn lắc đầu :

- Nghe lời đồn là một việc, tìm hiểu sự thật là việc khác. Nhất định bọn ta không thể vì một lời đồn đãi mà làm việc một cách mơ hồ. Người hãy nghe ta !

Trong giọng nói của lão có hàm chứa một niềm bất bình. Gương mặt của lão trầm nghiêm lại chứng tỏ lão thận trọng vô cùng, quyết chẳng cho đồng đạo hồ đồ vọng động mà lưu sỉ tiếng trong lịch sử võ lâm về sau.

Tôn Bất Tử giật mình trở mắt một lúc lâu rồi bật cười :

- Đường Bất Tử ! Người giở quẻ rồi phải chăng?

Đường Bất Tử lạnh lùng :

- Ta không giở quẻ, ta chỉ muốn bọn mình nên thận trọng thế thôi. Nếu hẳn đúng là Huyết Ảnh Tử, ta có sợ gì không cùng hẳn sanh tử một phen? Xưa kia, Thần Phong Đại Đế giao đấu với Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, tuy cả hai cùng chết do gây thương tích lẫn cho nhau, song Thần Phong Đại Đế lấy mạng đổi mạng với Vưu Hồi, trừ hại cho

giang hồ thiên hạ, được tiếng thơm muôn thuở. Thì nay ta có chết vì tay hãn ta vẫn vui mà chết, ta đây há sợ gì sao ?

Lão gần giọng tiếp nói :

- Gì thì gì, ta quyết không để cho người vọng động trước khi biết rõ sự thật !

Tôn Bất Tử tức uất người :

- Người tưởng Tôn Bất Tử Hoa Sơn khiếp nhược thừa cái uy của người mà tạo cái thắng cho mình sao ? Ta không là kẻ cùng lưu mặt hạng như người tưởng đâu. Người muốn thế, ta dễ thường sợ gì mà không muốn, như người có điều ta ngại, người hỏi hãn là làm một điều vô ích. Hãn chẳng bao giờ thú nhận !

Đường Bất Tử hừ lạnh một tiếng.

Lão định bước tới Độc Cô Thanh Tùng, y theo cách thức đã làm với Tôn Bất Tử, cứu tỉnh chàng để hỏi cho minh bạch, song Độc Cô Thanh Tùng đã mở mắt ra rồi, chàng từ từ đứng lên, nhìn chòng chọc vào hai đối tượng, trầm giọng thốt :

- Thì ra, các vị là những nhân vật lẫy lừng trăm năm trước. Các vị ẩn thân trong thâm sơn cùng cốc, nhưng giang hồ nhắc tới luôn tam lão vô danh, các vị là Hoa Sơn lão nhân và Thái Sơn lão nhân à ? Tại sao các vị chưa giở thủ đoạn hạ sát tôi ?

Tôn Bất Tử thấy Độc Cô Thanh Tùng tự mình khôi phục ngươn cường một cách nhanh chóng như vậy, lão không khỏi kinh tâm. Tuy nhiên , con người dù ở tuổi nào vẫn không diệt nổi tự ái, danh vọng càng cao thì tự ái càng nhiều tự ái đó lồng trong danh dự, cho nên người đời lấy cái bị chạm danh dự, để tránh cái tiếng bị chạm tự ái mà sinh ra thù hãn. Bảo tồn danh dự là lý do tắc trách nhỏ nhen hợp lý hơn là bảo tồn tự ái, chứ khi chưa là thánh, thì không ai dám bảo là mình diệt được tự ái hoàn toàn. Tự ái còn thì đừng mong bác ái. Vì còn tự ái nên phong ba vẫn giấy động trên dòng đời.

Lão quát to :

- Người đã nghe bọn ta nói gì rồi chứ ? Hôm nay gặp bọn ta rồi người đừng hòng thoát chết !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhạt :

- Vừa rồi, ông muốn hạ thủ, tôi đang lúc hôn trầm, ông rất dễ thành công, chứ hiện tại tôi đã tỉnh rồi chắc gì ông đã thắng được tôi mà lớn lối ! Thú thiệt với ông, tôi là Huyết Ảnh Tử Độc Cô Thanh Tùng, tôi là Ngũ Tuyệt Ma Vương đây !

Chàng gần giọng:

- Đó, tôi có đối quanh đâu ? Ông muốn làm gì thì cứ giở thủ đoạn đi, tôi sẵn sàng tiếp nhận !

Tôn Bất Tử quay sang Đường Bất Tử :

- Người thấy chưa ? Giờ người định làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng chồm tới, phun một bãi nước bọt vào mặt lão, cao giọng thốt :

- Ông là một kẻ vô dụng, một kẻ đáng khinh bỉ ! Ông dựa vào sự kiện gì muốn giết Độc Cô Thanh Tùng này ? Có phải vì lý do tôi luyện thành Huyết Ảnh ? Luyện thành Huyết Ảnh thì có tội gì đáng chết ?

Thấy chàng giận, Tôn Bất Tử và Đường Bất Tử đứng ngấm vận nội công, chuẩn bị phòng chàng xung kích bất ngờ.

Tôn Bất Tử hừ lạnh :

- Người cậy mình luyện được Hoá Huyết Công, người biến thành Huyết Ảnh hạ sát vô số sinh mạng, làm thương tổn đức hiếu sanh của thương thiên, trời oán người, đất hận người, quỷ thần cũng oán hận người, bảo sao người đời không thù người được ? Người là kẻ thù công cộng của nhân loại. Người đừng quên mình đã làm gì tại Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn.

Lão nhấn mạnh :

- Núi sông, xương máu đó do ai lấp ai đào ?

Độc Cô Thanh Tùng cao mặt :

- Các vị biết chúng là ai không ?

Tôn Bất Tử cười nhạt :

- Dù cho chúng là hạng người nào đi nữa, người không tránh được trách nhiệm, người không thể bằng vào thành phần của chúng mà tặc trách hành động tàn ác của người !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng dại :

- Quả thật hai vị tiên bối không thông đạo lý chút nào ! Đành rằng máu chảy rất nhiều tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn , nhưng chúng toàn là bang đồ của Huyết Ma bang và nha trảo của Vạn Cực Đế Quân, chúng là những kẻ trợ ác, giúp bạo tàn ngược dân lành, suốt mười ba tỉnh Trung Nguyên, nơi nào cũng oán thán chúng. Nếu chúng còn sống sót tên nào, là thiên hạ võ lâm còn điều đứng với chúng, những kẻ đó không đáng chết sao? Dem cái bạo đối với chúng là làm nên điều ác à ? Không lấy bạo đối với chúng thì làm sao diệt trừ chúng?

Tôn Bất Tử thoáng nhìn qua Đường Bất Tử :

- Đường Bất Tử, người nghĩ sao ? Huyết Ảnh Tử là tay vô địch trong thiên hạ, phạm những ai giận đời hận thế mới luyện đến Hoá Huyết Công nhằm đạt đến mục tiêu bào phục. Luyện thành Huyết Ảnh, là trở nên tay bất trị rồi. Đành rằng hấn sát hại bọn Huyết Ma Bang là một hành động đích đáng, song ai giám bảo đảm hấn không dùng tà công khuynh đảo giang hồ.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh :

- Độc Cô Thanh Tùng này không phải là hạng người khinh thường chánh nghĩa !

Tôn Bất Tử xì một tiếng :

- Lấy gì bảo đảm cho lời nói của người ?

Độc Cô Thanh Tùng bữu môi :

- Tôi có cần gì phải trưng bằng chứng cho hai vị tiên bối tin ? Tin hay không tin tự hai vị tiên bối nhận xét !

Tôn Bất Tử đột nhiên hét to :

- Lão Đường ơi chần là ta không buông tha cho hấn được rồi !

Độc Cô Thanh Tùng cười gằn :

- Thì ông có thử đoạn gì cứ giở ra xem !

Đường Bất Tử trầm gương mặt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Nếu người có thể làm một cái gì để bảo đảm tác phong chính đáng của người ta sẽ cùng Hoa Sơn lão nhân không làm gì khó dễ cho người cả. Người phải hiểu Huyết Ảnh Tử là một vũ khí vào hàng nguy hiểm nhất trên đời. Luyện

được nó rồi, con người gần như mất hẳn nhân tính, sanh ra hiếu sát hiếu động vui với máu, vui với tiếng rên la bi thảm, tạo huyết kiếp trong võ lâm, gieo oan nghiệt khắp thế gian, một mối họa như vậy ai ai cũng có bốn phận diệt trừ. Bọn ta với người không thù không oán, song đối với Huyết Ảnh Tử thì không thể rộng dung, chẳng qua, vì thể hiếu sanh của tạo hoá, mà bắt buộc phải có thái độ với người thôi ! Lần này hạ sơn chúng ta cũng vì cái mục đích duy nhất đó, không thể để cho người hoành hành , tự tung tự tác.

Độc Cô Thanh Tùng quát tỉnh mắt sắc lạnh nhìn hai lão già, lẩm nhẩm :

- Tôi không hoành hành, tôi không tự tung tự tác, tôi không hề giết lầm kẻ vô vớ thì bảo tôi là tàn bạo, nói như thế tự nhiên tôi không phục !

Chàng từ từ tiến về con Long Mã đang nằm bất động tại đó. Nhưng không nhìn thấy thảm trạng của con ngựa trung thành thì thôi, chứ đã nhìn thấy rồi, lửa giận phừng phừng bốc cháy, chàng quay lại, gào to :

- Thái Sơn, Hoa Sơn hai lão nhân ! Các vị toàn làm khó dễ tôi ! Các vị nhất định ngăn trở tôi, không để cho tôi đi ? Được lắm ! Tôi đã thành Huyết Ảnh Tử, các vị nếu muốn xem tôi là cừu địch, cứ hành động theo ý muốn đừng dài dòng. Tôi sẵn sàng ứng phó với hai vị !

Chàng rút lên :

- Long Mã có tội tình gì ? Tại sao các vị nữ hạ độc thủ đối với một con vật, thì còn nói đến đạo nghĩa cho ai nghe ?

Hoa Sơn Tôn Bất Tử và Thái Sơn Đường Bất Tử ngậy người há hốc miệng .

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Các vị đi đi ! Hôm nay Độc Cô Thanh Tùng nương tay cho một lần đó thử xem các vị còn sống bao nhiêu ngày nữa ! Đi đi ! Tôi không thể hầu tiếp các vị lâu ! Tôi còn bận giải cứu cho con vật kia !

Hai lão già vẫn bất động, không bỏ đi mà cũng không tấn công chàng, mặc dù chàng có phần nào súc phạm.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Cút ngay ! Cút cho khuất mắt tôi !

Bỗng hai lão già cười lạt :

- Đi đâu mà dễ dàng thế ? Phải biết một lúc không thể tìm gặp người ! Người phải hứa với bọn ta là không khi nào buông hung tính khí, vọng sát vô cớ, hoạ may bọn ta mới lờ đi cho người được, Huyết Ảnh Tử là đại hoạ của võ lâm, phạm gặp mi ở đâu cũng phải diệt mi cho kỳ được.

Độc Cô Thanh Tùng tức uất cùng cực, khí sát bốc lên ngùn ngụt ánh mắt đỏ ngầu. Tuy nhiên chàng dần phép tắc lại. Chàng gằn giọng hỏi :

- Các vị muốn như thế nào ? Đánh hay hoà ?

Một lão già đáp gọn :

- Việc đó còn tùy ! Tùy ở người có bằng lòng bảo chứng là từ nay đừng sát hại mạng người ! Sự an nguy của người hiện tại là do thái độ của người !

Độc Cô Thanh Tùng cao ngạo :

- Tôi có cái tự do của tôi, tôi có quyền hành động theo ý kiến của tôi, miễn sao hành động đó hợp với lẽ phải ! Tôi có lệ thuộc vào ai mà bảo tôi phải cam kết ?

Tôn Bất Tử kêu lên :

- Lão Đường ơi ! Ta thấy thế nào cũng phải xuất thủ rồi đấy !

Đường Bất Tử luôn luôn bình tĩnh hơn đồng bọn nhiều. Lão trầm ngâm một chút, gương mặt của lão ngưng trọng vô cùng.

Sau cùng lão gật đầu, nhưng không nói một lời nào cả.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay họ sắp sửa khai cuộc chiến, chàng bật cười cuồng dại, tiếng cười vang dội cả một vùng. Tràng cười dứt, thân hình chàng dần dần trong suốt như pha lê, đỏ như lửa.

Trong choáng mắt, chàng hoàn toàn biến thành một bóng máu, thể xác tan biến mất. Nhưng Huyết Ảnh Tử đứng yên một chỗ, không làm một cử động nào dù nhỏ nhất.

Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử kinh hãi lùi mấy bước. Đồng thời cả hai đưa tay vào người mò mò.

Đột nhiên hai lão già chuyển nhẹ thân hình, tiếp theo đó, hai đạo hàn quang loé lên, uốn cầu vòng hoành từ tay họ, vút lên không, chúc đầu xuống trùm phủ lên người Độc Cô Thanh Tùng như hai chiếc nơm.

Độc Cô Thanh Tùng biết là họ đã xử dụng bửu kiếm, cốt phá Huyết Ảnh, chàng không khỏi kinh hãi.

Thì ra, cả hai trước khi đến đây tìm chàng, đã chuẩn bị sẵn rồi. Họ thừa hiểu, muốn phá Huyết Ảnh, phải dùng đến bấu kiếm và họ chỉ chờ đến lúc cần thiết mới dùng.

Chàng kinh hãi, nhưng không vì vậy mà nao núng mất tinh thần. Trái lại, chàng càng sôi giận hơn, hận không thể hạ sát ngay hai lão già.

Kiểm khí của họ toả rộng, chặt chẽ, kiên cố như tường đồng vách sắt, chàng không nhận ra một sơ hở nào có thể do đó khởi thế công. Bất quá, lúc đó, chàng cố gắng tự bảo vệ là cùng.

Hai lão già vận khí Thiên Cương, càng phút càng dồi dào, điều khiển hai đạo kiếm quang bay tới.

Biết không thể dùng Huyết Ảnh chặn kiếm khí nổi, Độc Cô Thanh Tùng vội phi vọt ra ngoài vòng chiến, rơi xuống. Một chỗ khá xa, chàng không thể đương diện tiếp chiến, chàng đảo bên này, bay bên kia, phiêu phiêu phưởng phưởng ... định tìm chỗ hở của địch, công vào.

Hai lão già chưa áp đảo chàng nổi, Lãnh Nhạn Dung hét âm lên.

Họ cũng không làm gì chàng nổi.

Lúc đó, một bóng máu và hai bóng kiếm quần nhau khi xoắn tít, khi tách rời như ba quả cầu giao chuyển. Nếu là cuộc biểu diễn suông thì đẹp mắt vô cùng. Nhưng lại là một cuộc sát phạt kinh hồn, sự ngoạn mục trở thành khủng khiếp.

Đuỵ ra, hai lão già sử dụng kiếm bấu, lại cả hai hiệp lực tấn công, thế mà không làm gì nổi chàng, như vậy họ còn kém chàng một bậc.

Thấy không đến nỗi nào nguy hại, Độc Cô Thanh Tùng vững tâm nhẩy qua, vụt lại, cứ như vậy, vừa né kiếm khí, vừa tìm sơ hở công vào.

Hai lão già cau kính, quát tháo luôn miệng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

"Tại sao ta không nhân dịp này trêu cho hai lão già cho nhọc phờ ra một phen?"

Nghĩ vậy, chàng thực hành liền.

Chàng sắp lại gần hơn, xoay quanh hai lão già, nhanh như chong chóng.

Chàng xoay, hai lão già cũng xoay, chàng xoay vòng ngoài, rộng đường chạy hơn nên ít chóng mặt. Hai lão xoay tròn trong đường đất hẹp hơn, gia dĩ lại vướng víu với nhau, nên vừa mau chóng mặt, vừa lúng túng hơn.

Tuy nhiên, cả ba đều là tay võ công thượng đỉnh, sự chóng mặt không đến nỗi làm cho họ khó chịu, hoặc hoa mắt.

Họ hợp lại thành một chiếc đèn kéo quân, mà ánh đèn là bóng máu đỏ với hai vàng kiếm quang ngời sáng.

Độc Cô Thanh Tùng thoát đầu còn là một bóng người màu máu, chàng di chuyển nhanh quá, dần dần bóng người biến thành một vệt đỏ dài, kết thành vòng tròn quanh hai lão nhân. Không dứt đoạn, chàng càng di chuyển nhanh vòng tròn càng mờ nhạt, trông có vẻ huyền ảo vô cùng.

Thành thử hai lão nhân không còn biết chàng thật sự ở phía nào, chàng như có mặt cùng một lúc ở bốn phương, tám hướng.

Hai lão nhân tức khí quá, càng hét to, vừa hét to vừa quay tròn theo chàng. Họ vừa quay tròn, vừa loang kiếm vun vút, công thì ít mà thủ thì nhiều, bởi có biết chàng ở phía nào mà công, và vì không biết chàng ở phía nào nên sợ chàng tấn công lại bất ngờ.

Thời khắc trôi qua, nguội một chén trà, rồi tàn một bữa cơm, rồi kéo dài đến nửa ngày, cục diện vẫn ở cái thế quay tròn tròn, chưa bên nào chiếm ưu thế.

Dĩ nhiên họ đấu với nhau mặc họ, trên không vắng thái dương tà tà nghiêng bóng, dần dần chệch xuống phương tây, tàng cây ngả bóng, dài mãi, dài mãi.

Rồi hoàng hôn buông xuống, yên hà rạng mở một khung trời.

Mãi đến lúc đó, hai lão già mới bắt đầu thở nặng, hơi thở nghe rõ ràng, hơi thở của phàm phu tục tử, hỗn hển dưới sự nhọc mệt dằng dai.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm nghĩ:

“Thử xem hai lão già này còn chịu đựng được bao lâu nữa!”

Đột nhiên trong vòng kiếm quang, có tiếng ngân trong trẻo, tiếng ngân của một vật bằng kim khí vang lên, kế tiếp hai đạo kiếm quang biến thành hai cái móng bạc, vút ra ngoài cục chiến, xa hơn hai mươi trượng.

Vệt đỏ cũng từ từ nhạt màu, bay vọt về phía chiếu đối, cũng ngoài hai mươi trượng.

Hai móng bạc biến mất, hai lão già Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử hiện đang đứng trên một ghộp đá, thở phì phò.

Nhưng họ chưa kịp lấy lại sức thì Huyết Ảnh tử đã hiện ra trước mặt họ. Họ kinh hãi, khẽ rung người lên, hai thanh kiếm đồng thời phát ra song không phải tấn công địch mà là để cản sức tiến của địch rồi họ khoa kiếm thành một vòng sau đó.

Hai móng bạc hiện ra, vút đi hơn hai mươi trượng đó. Họ vừa chạm xuống đất, Huyết Ảnh Tử đã xuất hiện bên cạnh họ rồi, như bóng theo hình. Song theo đến nơi rồi theo một khoảng cách vừa tầm thì Huyết Ảnh Tử dừng lại bất động.

Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử đổ mồ hôi lạnh ướt cả thân mình, cứ cái thế đó mà nhảy đi, mỗi cái nhảy đi hơn hai mươi trượng dài.

Dù có là mình đồng thân sắt đã giao chiến nửa ngày, lại dốc toàn công phu nội lực bình sanh trong mỗi chiêu thức, hai lão già cũng phải bết hướng hồ là bằng xương bằng thịt như mọi người ?

Đã đến lúc cả hai lão nhân than thầm. Họ không còn song song đối diện với Huyết Ảnh Tử, họ đầu lưng lại nhau, mỗi người chiếu cố một phía.

Tôn Bất Tử thở dài :

- Lão Đường ơi ! Hoàng hôn đã xuống, chắc bọn mình phải bỏ xác tại chỗ này rồi !

Đường Bất Tử lạnh lùng :

- Duy trì được lúc nào hay lúc ấy. Ta tưởng hấn không dám đến gần bọn mình đâu !

Nghे họ nói thế, Độc Cô Thanh Tùng khẽ nhích động thân hình. Hai lão già kinh hãi, quay nhanh người lại, thủ kiếm. Họ không ước đoán được là chàng có phóng mình tới hay không, và phóng trong giây phút nào.

Độc Cô Thanh Tùng cứ giữ cái thế hờm hờm như vậy làm cho cả hai căng thẳng tinh thần đến cực độ, mồ hôi ướt đầm thân.

Màn đêm từ từ buông xuống những tia nắng cuối cùng đã tắt, bóng tối nhá nhem, cảnh vật lơ mơ.

Ánh mắt của hai lão già kém phần sinh động, họ không còn nhìn rõ Huyết Ảnh Tử nữa.

Họ bắt đầu ngửa thấy mùi máu tanh, mùi đó là hơi thở của Huyết Ảnh Tử. Người mùi đó là họ biết Huyết Ảnh Tử đã đến gần, quá gần, nhưng họ có trông rõ ràng ở đâu? Bởi Hoá Huyết Công vận đến hỏa hầu thì bóng màu chỉ thoáng mờ mờ thôi, ban ngày ban mặt mà còn không trông thấy rõ thì lúc đêm về, tài nào thắng được?

Mùi máu tanh là mùi của Huyết Ảnh Tử, mùi của tử thần. Họ cảm thấy tử thần lớn vờn đầu đây. Bổng Thái Sơn Đường Bất Tử buột miệng thở dài, tiếng thở dài nghe rõ như cảnh thê lương nào ruột làm sao ?

Rồi có tiếng xoang xoảng vang lên. Thanh kiếm trong tay lão rơi xuống, thân hình lão cũng nhún theo, lão ngã ngồi trên mặt đá, lão lảo bầm:

- Độc Cô Thanh Tùng muốn giết ta cứ hạ thủ, ta chờ !

Lão biết cơ tiến thoái, khi thấy mình không còn sinh lực tri tri cực diện, lão buông kiếm chờ chết, còn hơn là ngượng ngạo giao đấu.

Lão chọn cái chết phục thiện, biết mình kém là nhận bại ngay, chứ không làm cái việc miễn cưỡng rồi cũng phải chết, cái chết đó lão cho là không thức thời.

Danh dự của lão không cho phép lão sống thừa, sống sót qua cái bại này, một cái bại chánh đáng mấy cũng là cái bại và cái bại nào cũng nhục cả.

Từ bao lâu lão chưa hề chiến bại. Từ trăm năm qua lão chưa hề gặp địch thủ chứ đừng nói là bại.

Nhưng hiện tại, Độc Cô Thanh Tùng , một thiếu niên chưa tròn tuổi hai mươi, lại đánh bại lão, như vậy lão sống làm sao nổi.

Lão chờ Độc Cô Thanh Tùng hạ thủ.

Tôn Bất Tử cũng làm y theo lão. Cả hai thiếu não vô cùng.

Một giọng nói rõ ràng sắc bén vang lên :

- Các vị muốn thấy tôi làm việc thiện ? Các vị cho là Huyết Ảnh Tử có mối nguy hại trong thiên hạ, các vị muốn trừ diệt phải không ? Hừ ! Các vị sao hồ đồ thế, không tìm hiểu sự thật, không phân biệt thị phi, các vị lại muốn làm cái việc cầm cân nảy mực như các vị vậy đó, không có hại cho đời à ? Các vị còn đáng sống nữa chăng ?

Giọng nói dừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị tự động quăng kiếm để làm gì ? Để mong tôi bằng vào nghĩa khí giang hồ mà không hạ thủ đối với người dưới ngựa ? Tôi tương cần phải cảnh cáo hai vị biết rõ mối nguy hại nhất cho thiên hạ ngày nay là Vạn Cực Đế Quân, là Huyết Ma Bang, là Huyết Ảnh Cung. Bọn đó dày dáp lên chính nghĩa, bọn đó bất chấp quy củ giang hồ, sanh mạng hào kiệt võ lâm, tại sao các vị không tìm chúng mà diệt trừ, chấn hưng đạo nghĩa ? Còn tôi, tôi luyện Hoá Huyết Công, tôi biến thành Huyết Ảnh Tử, chung quy để báo thù cho cha mẹ, tôi biến thành Huyết Ảnh không phải là để trở thành kẻ thù công cộng của võ lâm, các vị hiểu tôi chưa ?

Tôn Bất Tử tức uất hét lên :

- Muốn giết ta, cứ giết ! Đừng nói nhiều lời ! Bọn ta không diệt trừ được người, cũng vẫn có người diệt trừ được, đừng tưởng mình được an toàn vĩnh viễn mà dấy đời.

Huyết Ảnh Tử bật cười cuồng dại:

- Nội cái giọng nói của ông cũng đủ tội chết với tôi rồi, chẳng qua . . .

Chàng hướng sang Đường Bất Tử :

- Tôi nhận ra Đường lão tiên bối còn biết thế nào là phải trái, tiên bối có dám lãnh trách nhiệm trong vụ này không ?

Đường Bất Tử lắc đầu:

- Thiên hạ võ lâm nhất định không dung cho Huyết Ảnh Tử tồn tại, Huyết Ảnh Tử còn trên đời ngày nào, là giang hồ còn phong ba bão tố ngày ấy ! Dù cho ta hiểu rõ uẩn khúc của người như thế nào, ta vẫn không giám đảm bảo người trước công luận.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng :

- Thật vậy sao ?

Đường Bất Tử trầm gương mặt :

- Đã là Huyết Ảnh Tử, người còn lạ gì số phận do võ lâm dành cho Vưu Hồi ngày trước ! Gương xưa đã thành điển hình lắm rồi, không ai dám vượt ngoài công luận.

Độc Cô Thanh Tùng biện bạch :

- Nhưng Vưu Hồi ngày trước vì hiếu sát mà gây lên tội với võ lâm, trường hợp tôi rất khác biệt kia mà !

Đường Bất Tử cười lạt :

- Người quên mình là Huyết Ảnh Tử sao? Trên đời này có ai dám tin Huyết Ảnh Tử là con người hành thiện ? Thôi cứ giết bọn ta đi ! Nếu người không giết, bọn ta vẫn phải xem người là cừ địch như thường !

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt lên không than dài một tiếng lớn, Huyết Ảnh tan biến dần dần, chàng hiện lại chân tướng.

Đột nhiên chàng vung mạnh tay, đánh ra một chưởng, đồng thời chàng vừa phi thân trở về bên cạnh Long mã, vừa quát:

- Ta đánh một chưởng báo thù cho Long Mã !

Bùng !

Thái Sơn Đường Bất Tử và Hoa Sơn Tôn Bất Tử đồng thời phóng mấy búng máu tươi, đưa ánh mắt lơ mơ nhìn theo Độc Cô Thanh Tùng đang phi Long Mã chạy đi.

Hai người ngồi tại chỗ, vận công điều tức trị thương.

Màn đêm đã xuống khắp núi đồi, gió lạnh cuốn về rì rào qua từng lá, đâu đâu có tiếng cú vọng nhịp canh cho nhạc côn trùng eo éo.

Một lúc lâu ,Đường Bất Tử mở mắt ra thấp giọng hỏi :

- Tôn Bất Tử, người có sao không ?

Tôn Bất Tử cũng định tĩnh lại rồi. Đôi mắt lão bắn hàn quang sáng rực :

- Khôi phục sinh lực như cũ !

Lão rít lên :

- Không thể dung tha cho hắn !

Đường Bất Tử thở dài :

- Xét cho cùng hắn chưa đáng tội chết !

Tôn Bất Tử hét lên :

- Vô lý ! Không ai có thể dung nạp bọn tàn bạo !
Cả hai cùng đứng lên.

Vừa lúc đó, hai bóng người từ xa lướt đến. Hai bóng đó một nữ một nam. Nữ vận áo màu trắng, phết đất. Nam cũng áo dài, nhưng màu lam.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -